

El corsari groc

LA BIBLIOTECA DEL GOLEA
Capdepera
2020

Sumari

1. El Pirata groc

2. El Pirata Morat

3. El Pirata marró

4. El Pirata verd

5. El Pirata violeta

6. El Pirata roig

7. El Pirata blanc

8. El Pirata negre

9. El Pirata gris

10. El Pirata blau

11. L'últim Pirata (el de l'Arc de Sant Martí)

Arbre genealògic dels Oliva

Conversa amb... Pere Oliva Cardona

Al 1347 una pesta originària del nord de la Xina arriba a Florència. Volent protegir-se'n, deu joves es retiren a una possessió on, per anà passant l'estona, decideixen imitar als qui als inicis del segle XX en una pandèmia procedent de la Xina central, obligats a quedar-se resguardats a casa, maten el temps escrivint «El Corsari Groc»; una narració en la que no tots els autors saben qui són els altres ni quin capítol els tocarà escriure a cadascun.

Tot i que els deu joves planyen no gaudir d'e-mail, whatsapp, twitter, apps ni estrambòtics estris consemblants i lamenten no poder emprar-los, àdhuc no tenien les paraules per a identificar-los, se'n surten prou be.

©Màgia Negra

Publicat a *Cap Vermell*
entre abril i maig de 2020.

1. EL PIRATA GROC

Això era i no era, un bell lloc de la Mediterrània o el sol es confonia amb una safata daurada cada vegada que es llevava els matins per sobre de l'illot que hi havia a devora del far. Vicenç Oliva, s'ho mirava des de casa, perquè vivia a primera línia de mar...

2. EL PIRATA MORAT

Cada dia seguia el seu ritual. Es despertava molt de matí, costum que guardava del seu passat mariner, i sortia al passeig de davant ca seva rossegant els peus, recolzat en un gaiato que l'ajudava a mantenir l'equilibri. El seu pas lent i insegur el duia a la cafeteria propera, on s'asseia a prendre el cafè amb llet matutí. Si feia bo, a la terrassa, si no, a dins, malgrat que el molestàs el renou dels joves que prenien el seu desdijuni abans de partir a la feina, entre rialles i bromes. Ell ja no estava per bromes, era conscient que el seu humor havia tornat agre i el seu caràcter, malhumorat. Remugava si el cafè era massa fred o massa calent... això sí, el somriure fresc i les paraules dolces qui li regalava la jove cambrera eren com un bàlsam cada matí. Sí, realment valia la pena arribar allà, malgrat el mal d'ossos que patia i l'esforç que li suposava, per escoltar aquella veu vellutada que cada dia li recordava que era viu:

- Bon dia, don Vicenç! Com es troba avui? Ha vist quin dia tan preciós ha sortit? Ara li duc el seu cafè amb llet.
- Gràcies Maria. Per favor, que no sigui ni massa calent ni massa fred...
- Ja, com sempre... Ara l'hi duc!

I quan es girava la jove i partia cap a la barra, els ulls resseguien el seus moviments. «Beneïda joventut!», pensava. I esperava pacientment, mentre fullejava el diari que li oferia el client de la taula del costat. Era quasi un ritual, miràs qui miràs el diari, era entrar ell i compareixia damunt la taula.

Li agradaven aquells moments del matí. Sentir la suau calidesa del sol, encara baix, pel passeig, prendre el seu cafè i llegir els titulars del diari. Els seus ulls no li permetien anar més enllà i llegir la notícia sencera.

En acabar, tancava el diari, el doblegava i durant una estoneta escoltava les converses del costat. Com anava la feina, els llargs torns, la maleïda crisi, com han pujat els lloguers..., i de tant en tant qualche comentari del govern o qualche succés de gent del poble. Així es posava al dia.

Quan trobava que era prou, amb feines s'aixecava i partia xino-xano, deixant a la taula l'import de la seva consumició i uns cèntims de propina, la mateixa quantitat des de feia anys, a pesar que els preus havien pujat unes quantes vegades. Però ningú no li ho recordava.

De tornada, s'havia de seure un parell de vegades perquè les cames li feien figa. I li agradava recordar...

3. EL PIRATA MARRÓ

Recordava perquè havia decidit no esperar a fer-ho en els darrers instants de la seva existència; no volia que, en morir, la vida li passés pel davant sense permetre-li dir ni ase ni bèstia. Com ara tenia temps, pensava en tots aquells moments viscuts, un àlbum tan farcit d'imatges, que el mateix Belcebú l'envejaria.

Les instantànies botaven els anys atemporalment: les entremaliadures de nin, les gamberrades de jove, l'estraperlo amb la majoria d'edat, les banyes plantades a tants estiuejants i... a qualcú altre que no estiuejava. S'havia d'esforçar en aturar aquella pel·lícula accelerada que saltava aleatòriament, rebobinar i començar de nou amb el seu grup d'amics d'infantesa: en Clenxa, Escurçó, Baldufa, i tants d'altres!

– Què se n'haurà fet, d'ells? –pensava.

Eren vius, eren morts? Fadrins o padrins? Tots van desaparèixer del poble; potser per por a que, algun dia, els reconeguessin com a amics seus? En pensar-ho, estirava el llavi cap a la orella dreta deixant al descobert el forat del primer queixal, a continuació de l'ullal. A ell ningú l'havia acusat de res. Li tenien por? Les dones no, no li tenien por. Amb aquest pensament, el llavi s'estirava més i el forat negre augmentava de mida al mateix temps que les parpelles mig tancaven uns ulls de color gairebé com el tabac.

Ja li havia tornat a botar la cinta mentre s'esforçava a pensar en la infantesa.

No volia recordar les entremaliadures al port. Com a mariner, va arribar un moment que s'adonà que allò que havien fet eren autèntiques cabronades que, si les hagués rebut ell, hauria regirat el poble tres vegades per a trobar-ne els autors: com fer talls a les xarxes quan els mariners les havien adobat o lligar-les de manera que, en llençar-les a mar, no baixessin tot d'una i les haguessin de tornar a hissar per a desfer-ne els nusos. Aquelles i d'altres pitjors li regiraven la consciència i se'n penedia fermament.

Era millor pensar, per exemple, en les activitats que feien al castell. Allò de pujar per la part de fora de la muralla, desenterrar ossos, entrant per sota de la capella, i barrejar-los, era molt més divertit. O escampar figures

de moro aixafades, amb punxes i tot, pel camí de pujada a la capella quan la gent era a completes. La més sonada, que els costà haver de córrer fins a treure els budells per la boca perseguits pels carrabiners, va ser la del Misteri de la Boira. Durant el sermó, van llençar entre els bancs bombardes barrejades de fulles seques i d'altres més verdes. L'espessa boira de fum obrà el miracle, intoxicant bona part dels feligresos i fent que el caporal dels carrabiners i un jove acabat d'incorporar els empaitessin fins els camps del camí del Far, on els van perdre de vista entre la foscor. Cada vegada que ho recorda, a en Vicenç li agafa flato.

Després arribà la guerra, la fam, l'estraperlo, les pèrdues de familiars i les necessitats de buscar-se la vida en un lloc on la mar i el camp eren les dues activitats més honestes. En recordar-ho, tot seguit li venien al cap les darreres paraules del padrí abans de desaparèixer:

– Aquest és un país de mentiders, de gent acostumada a enganyar, de pobres que sempre passaran fam i de rics que han robat tot el que han pogut.

L'endemà, el padrí i la seva barca van desaparèixer i no els varen veure mai més ni pel poble ni pel port. Uns mariners van trobar la barca en un port del nord d'Àfrica anys més tard però d'ell, ni rastre.

4. EL PIRATA VERD

No sé què, no sé qui, no sé com, no sé quan, no sé a on....

– Es collons Mesents, pareix que passis el rosari, o que ets colló tan de no sé tan de no sé...

– Té vols callar Tescolt! No veus que hi ha gent que ens està llegint, per un cop en la teva vida procura ser un poc educat.

– I jo que sé que putes fas, com sempre has estat tan misteriós i llunàtic que sempre t'ho he hagut de treure tot a cops de puny o de males maneres.

– Doncs per una vegada Tescolt, fer el favor de escoltar i callar.

– Ja t'he sentit Mesents, me sents?

– Idò, anem per feina. Estimada i venerable audiència, em dirigeixo a vosaltres amb la intenció d'explicar-vos que fem el meu germà Tescolt, i, un servidor, en Mesents, nedant dins una mar de papers, tinta, pensaments, sensacions i emocions de tota casta.

La nostra història ve de molt lluny, o, tal vegada de la cantonada, qui sap, la vida sempre té preparada una muntanya russa al lloc més inesperat.

Intentaré ser el més fidedigne a la història de la família, tenint present que al meu discurs, possiblement hi regirà la subjectivitat del narrador, atenent a les bufades de vent, o, millor dit al vent de les paraules, tot i fent honor al polièdric creador Fusterinci, paisà de la nostra contrada...

5. EL PIRATA VIOLETA

El sol es confonia amb una safata daurada! Quin panxó de riure que no fèiem cada vegada que en Crispin repeteix la frase. El sol es confonia amb una palangana! I vinga riu que te riu amb l'entonació i les ganyotes d'en Crispin. El sol es confonia amb una bacina daurada! I en Crispin esclata a riure i ens contagia a tots. Ningú sap i ningú s'explica com en Crispin i Don Ignacio Alberto, de procedències oposades, s'han fet amics. Ignacio Alberto Ramos Lafuente, natural d'Hellín, cursà dret a Madrid, guanyà les oposicions a notaria i després de recorre la geografia hispànica s'assentà a Alcoi, a 145 quilometres del seu poble, on s'establí de manera definitiva, comprà un pis de 210 metres quadrats al carrer Alzamora i adquirí, a través d'un client de la notaria, un nínxol al cementiri de la Ruta Europea de Cementiris del Itinerari Cultural del Consell d'Europa fet que enorgulleix als allí enterrats. Aquesta i no una altra és la causa que endarrerís el sagrament del matrimoni amb Coloma (Paloma pel seu marit) Oliva Cardona, filla de Felisa i Vicenç el «Corsari».

A la taula de la cuina asseguts els homes, la dona tafanejant, al televiso oli Batlle i olives Rosselló a la província xinesa de Wuhan s'ha declarat una pandèmia obligant al confinament...

– En Sergio Luis ha trobat bitllet i dijous vindrà.

– Què dius? Jo no en sabia res, i tu Vicenç?

– M'ho ensumava.

– Hauré de fer l'hi es llit.

– No corregueu tant mumare, segur que s'estima més quedar-se amb els cosins, ja sabeu que en na Cecília i en Vicenç formen un trio inseparable.

– Així, s'estarà a ca teva o a cal teu germà?

– M'ensum que a qui vol veure és a na Maria «Clenxa» –El padrí.

– La que trasteja al cafè del Moll?

Cada estiu Don Ignacio Alberto, na Coloma i en Sergio Luis venen a passar les vacances amb els sogres, els pares i els padrins. Un agost de fa molts d'anys, en Sergio Luis donava les primeres passes, na Coloma i el germà de la seva cunyada Catalina, en Toni «Clenxa», tingueren un romanç, talment dos adolescents se cercaven i es trobaven i encara m'he faig creus com ningú s'ha n'ha donà de les beneiteries que feien i si algú ho veié ho callà per sempre. Res greu, una fortor compartida un estiu tòrrid i no se'n parli més.

– No, no som en Douglas.

Un estol d'angelets encerclant-lo: Senyor Douglas!, Senyor Douglas!, Senyor Douglas!, Senyor Douglas!, Senyor Douglas!, Senyor Douglas!, Senyor Douglas!...

Don Ignacio Alberto, home de secà, ha descobert els volantins, els palangres, les poteres i ha sentit parlar de la fluixa i es promet any rere any que vindrà la temporada de la llampuga. Enguany complirà, els ha trucat en Pere, el germà petit, el pare no es troba be i l'han internat a l'hospital, ja han reservat els bitllets.

En «Crispin», El sol es confonia amb un ribell daurat! I vinga tots a esclafir a riure, Don Ignacio Alberto el primer.

6. EL PIRATA ROIG

Jo ho sé, perquè ell m'ho ha contat. Per arribar a ca seva a vegades necessitava asseure's un parell de vegades i, sovint, aquestes estones assegut mirant la mar es feien eternes, com també ho ha estat la construcció del port, sempre en obres des del temps de la República. Bé, ja ho sabeu, el Llevant és el Llevant, el vent, vull dir, no la comarca. Les llevantades formen part de la nostra personalitat i encara més de la d'en Vicenç Oliva. Les llevantades l'han aixecat i l'han abatut. Com ho han fet amb tots nosaltres, per altra banda. Així que, res de nou. Ara bé, en Vicenç no només pensava en el cul de la cambrera que li servia el cafè amb llet, sinó que, com ja he dit abans, s'avançava a la mort per tal de poder viure, reviure en realitat, molts de moments que se'ns apareixen, segons diuen els entesos, quan ens ronda la mort. Bé, potser la mort ja el rondava... Però ell encara no ho sabia i, per tant, es podia permetre somiar com si el somni fos la «realitat». Perdonau, però no ho sé explicar millor. Ell deia moltes coses, però segur que no eren totes les que li passaven pel cap. Hi havia un filtre, com una espècie de cafetera del pensament, que treia en forma de paraules un suc negre que, com tots sabeu, ens agrada i ens aixeca els ànims, perquè aquesta destil·lació a vegades rep el nom de «literatura». «Escrivia» novel·les històriques amb el pensament plenes d'aventures que no havien existit mai... o sí. Jo, en realitat, no ho sabia esbrinar. Ell xerrava des de la cafetera del seu cervell i jo no em demanava si em parlava del què havia viscut o del què hauria volgut viure, ni quines coses eren veritat ni quines eren mentida. Perquè en Vicenç havia arribat a un punt en què no hi havia ni una cosa ni l'altra. Perquè tot s'agombolava en un sol desig: existir. Un segon? Un minut? Un milenar d'anys? Eternament, segur que no. Així que tornava a les petites coses, a jocs infantils, a cares mig dibuixades, a records que no sempre tenien una correspondència amb la realitat, a amics que se n'han anat i s'havien convertit en boira... i amb una d'aquestes recorda una d'aquestes imatges boiroses i em diu que ell tenia un amic amb nom rus, però que no ho era, de rus. En Vicenç mai va saber per què, si més no mai ningú li ho va explicar i ell mai no ho va demanar. Un dia, jugant a la vorera de la mar en una de les platgetes, va veure acostar-se una figura enorme d'un «senyor» que, inesperadament, els va mirar amb una cara d'odi descomunal que els va provocar una por terrible que no ha pogut oblidar mai. Ara, mirant la mar, encara es demana per què. No en té ni idea, no ho ha entès mai. Però des d'aquell dia de primavera de 1937 sap que hi ha el bé i hi ha el mal, que hi ha l'odi i que hi ha l'amor, i que tot es desfà entre les nostres mans mentre nosaltres ho intentam de desxifrar.

7. EL PIRATA BLANC

Miss Soumay Teheng (Cheng Yu-hsiu)
鄭毓秀

La vida d'en Vicenç no està tan plena de boira com volen fer creure; els dubtes i les incerteses no combreguen amb el caràcter de la gent de la mar ni, per suposat, del seu; fonamentalment perquè és gent d'acció, sense massa temps per pensar en coses allunyades del seu petit redol; quan es pren una decisió res ni ningú el tomba; sembla mentida però és així. Basta veure com es mou a terra, passes curtes, decidides i sempre pel mateix camí: de la casa al llaüt i a l'inrevés; tirant pel dret i sense revolts.

En Vicenç és un home d'acció, una animeta que sempre troba coses per fer i relacionades amb la mar. La mar és la seva vida i el seu pensament. Un home així, un feix de coratge i decisió, no pot dur la vellesa gaire bé; el dia que no pot arribar fins a la barca el malestar el se'n du, es belluga i remuga sense trobar conhort; tan aviat obri un diari com el tanca i, a més, el doblegarà desplaçant-lo cap a un extrem de la taula amb gest nerviós.

El renom de corsari groc té tot el sentit i ell s'hi sent a gust; ja he dit que és un home d'acció però sobretot lliure, dues qualitats que ornaven aquells llops de mar, donats a la desmesura, gent sense límits. Tot això pesa i marca de per vida; un tema sobre el qual no hi ha res a dir.

«Quin món!» i «rellamps!» són dues expressions que sempre té a la boca. No pot entendre què fa tanta gent navegant però –afirma en Vicenç tot convençut– no n'hi ha cap que estimi la mar. No pot comprendre aquesta dèria per les llanxes ràpides que salten per damunt les ones, anar d'aquí i d'allà sense fotre res, aquesta gent empastissada amb olis llefiscosos i carregats d'emalum que van a prendre els banys, res de tot això té sentit. Per gaudir de la mar has d'actuar amb respecte i humilitat.

En Vicenç m'explicava que un veïnat ha llogat casa seva a una gent que des del primer dia sembla que és de la família; no li donen el 'bon dia' sinó que directament li enfloquen: «¿Qué tal, abuelito?», és la salutació diària dels nins; «hola, cariño!», la de la mare i «qué patrón más fuerte!», els padrins. A un home que no coneixen de res i que no s'aguanta gaire dir-li aquestes coses! Aquesta gent no sap cuinar. A l'hora de menjar entren a la cuina i preparen coses; ho sap perquè sent renouets metàl·lics de forquetes i ganivets però mai li ha arribat cap olor.

Jo l'entenc, a en Vicenç, i compartesc l'opinió que la mar no tornarà mai a ser el que era; la gent que se l'ha feta seva no és com nosaltres; no saben cuidar la mar ni en volen aprendre, perquè no la treballen però - pobres ignorants!- no saben que la necessiten.

Hi ha dies que em desapareix; aleshores, preocupat, vaig a casa seva a preguntar a na Felisa –la dona– a veure si sap res d'ell. La darrera vegada em va contar que s'havia anat fins el Matzoc amb na Valenta, la seva barqueta. Moltes d'aquestes eixides les fa a la vela, com en temps primer; necessita amarar-se i sentir la saladina i el vent de cara; una vegada a lloc s'acosta a la vorera, on amarra la barqueta i escull l'indret que, a recer del vent, serà per uns dies la seva improvisada llar. Sempre ho havia fet; és un caló que coneix des de que era un nin i té necessitat de tornar-hi mentre li quedi un bri de força; és aleshores quan viu més gojós, barquejant i pescant per poder menjar; així passa els dies fins que s'oxigena i torna.

Aquesta necessitat de sentir-se lliure i de perdre la por l'acompanyarà sempre.

8. EL PIRATA NEGRE

La vida d'en Vicenç Oliva mai ha estat fàcil. Tothom recorda en el poble aquell confinament esporàdic a les muntanyes de sa Tortuga, després de la desaparició del seu germà. Allò va ser una gran tragèdia per a aquell llogaret de pescadors. El *Cala Mesquida*, una barca de bou de 18 metres d'eslora, va desaparèixer un capvespre quan tornava de feinejar a prop de Menorca. Ningú encara ara s'explica què va passar, feia una mica de nord i la mar estava moguda, però no semblava suficient per a vèncer una tripulació experimentada com la del *Cala Mesquida*. La varen cercar dies sencers, nit i dia, però no en trobaren cap rastre, ni un sol tros de fusta. D'en Colau Oliva i dels seus sis companys mai se'n va saber res més. La mar fa forat i tapa.

La vida a la mar era feixuga, exposada a mil contratemps i a qualque tragèdia. Però aquella en particular va colpejar durament el poblet, de sobte set dels seus veïnats ja no hi eren, i deixaren vídues i orfes. Allò va sacsejar aquelles famílies i va endinsar el llogaret en un estat de tristesa i de dol que va durar anys. Un dels qui més va patir la pèrdua va ser en Vicenç. De sobte es va voler allunyar de la gent i no volia saber res de ningú. Mai havia estat una persona extravertida i sociable, però aquella desgràcia va provocar que acabàs de segellar la seva closca protectora.

Aquell fet sobtat va trasbalsar en Vicenç, la seva malsofridura va esdevenir insuportable i l'espècie de garjola en què s'havia convertit ca seva només li provocava pensaments fatídics. La situació, insostenible va fer que un dia decidís refugiar-se a la petita maressera de dalt de tot del camí de sa Tortuga, al peu d'aquells turons que separen sa Font de sa Cala de s'Heretat. La dona i els fills, encara adolescents, ho miraren d'impedir, però no hi va haver manera. Allà dalt s'hi va fer una cabana amb la fusta de pins morts a acusa del darrer incendi. N'hi havia que el foc no havia consumit del tot i encara eren aprofitables. Era una construcció bàsica i espartana, a l'estil de la vida d'en Vicenç. Un matalàs vell, un depòsit on recollia l'aigua de la pluja i que després bullia, i el menjar imprescindible per anar fent.

En Vicenç va aprendre a caçar cabres i encara recordava trucs per conservar carn i peix durant uns dies. Baixava un cop per setmana a la civilització per comprar els queviures bàsics amb els minsos estalvis que

guardava. A la maressera de dalt hi arribava poca gent, qualche caçador o cercador d'esclata-sangs esporàdic, poca cosa més. La gent del poble que s'aventurava per aquella zona solia arribar fins a la maressera grossa, quasi un quilòmetre camí avall, un espai immens enmig del bosc que feia poc havia estat abandonat. Però a la petita maressera que en Vicenç havia triat per al seu confinament voluntari gairebé no hi arribava ningú, de fet molta gent de la contrada desconeixia la seva existència. Abundants pinotells que havien crescut miraculosament entre les encletxes del marès ajudaven a dissimular l'amagatall.

Alguns dies pujava fins a dalt de la muntanya. Era una caminada curta, de devers 10 minuts, però el premi era immens. Des d'allà, en Vicenç gaudia d'una panoràmica magnífica, amb tots els camps de s'Heretat per un costat i la mar per l'altra. Aquests petits moments en el capcurucull de les muntanyes de sa Tortuga oferien moments de pau i llibertat a en Vicenç. Tot allò que podia albirar des d'aquella talaia li recordava la seva joventut, tot el que havia viscut, però sobretot mantenia els seus pensaments lluny de la desolació. Això no obstant, aquell retir no duraria massa temps. Prest vendrien notícies inesperades des del poble que obligarien el Corsari Groc a tornar a ca seva amb la dona i els fills.

9. EL PIRATA GRIS

Com dius? Que per això m'has fet davallar del meu confinament, on estava purgant totes les penúries de la meva vida de navegant per tots els mars del món? Que m'has fet comparèixer de la meva autoexclusió d'una societat que ja no m'interessa per això? Que per això m'has fet renunciar a un temps i un espai de purificació espiritual? Per això?

Fa massa temps que navegam plegats, esposa meva, els nostres fills ja són grans i fa anys que van emprendre la seva pròpia singladura. A ells no me'ls posis com a excusa, perquè si els fas el dinar i els rentes la roba, és perquè vols. Que s'espavilin, que ja són grandets. Em coneixes bé i saps com de dures han estat bona part de les travessies que he fet pels oceans més procel·losos. Que no te'n recordes de quan vaig anar embarcat amb aquell mercant maltès, traginant material explosiu de punta a punta de la Mediterrània, sempre amb l'ai al cor, per por que el vaixell no fotés un pet i ens n'anàssim tots a porgar fum? I els anys que vaig passar pel mar del Nord en aquell bacallaner danès, tothora mig congelat, capejant temporals un dia sí i l'altre també, més mort que viu? O de quan vaig anar enrolat amb aquella merda de transbordador, a les Filipines, sense estar mai segur de si arribaríem a port, com va passar a tants d'altres?

Els pirates grisos som l'escaló més baix dins l'escalafó de la pirateria. Sempre a les ordres de capitans despòtics, netejant sentines, pintant cobertes, esventrant bacallans, llevant vòmits... Perquè, clar, fent de pirata gris, sempre a la mar, sempre en remull, qui té temps d'estudiar per promocionar-se? Els qui diuen que a bordo hi ha moltes hores mortes que es poden aprofitar no han anat embarcats amb els mateixos vaixells que he anat jo. Collons! Jo quan he tengut una estona sense que el capità despòtic corresponent m'emprenyàs, he caigut retut damunt la màrrega, cruixit de cansament. I sí, mai ho he negat, quan tocàvem port, m'enlluernava més la idea de baixar a fer dues cerveses amb els altres pirates que no quedar a bordo estudiant rums i derives. Que la vida a la mar és molt dura i que a les estones de lleure l'única cosa que no tens és estudiar.

És vera, la mar ha estat lo meu, i l'he disfrutada molt, però també l'he patida sempre. Només he estat un pirata gris. I ara no puc pus. Crec que he perdut el capet, perquè no em puc sofrir ni a mi mateix. Necessit estar tot sol. Però, ja veus, me'n vaig a fer un recés i al cap de dues

setmanes ja m'envies a demanar. Així no es pot meditar, dona. I, a més, m'envies a demanar per això?

Filleta meva, a un home que se n'ha anat a la muntanya a trobar-se a si mateix, no el pots distreure perquè la rentadora no funciona. Que no saps el número del tècnic? I tots els anys que jo he anat embarcat, com ho feies quan s'espenyava la gelera?

Tu m'has fet davallar per alguna altra cosa, n'estic segur. Que no? I tant que sí!

10. EL PIRATA BLAU

En Vicenç, com a bon corsari o llop de mar, té secrets amagats que no sap com treure a la llum. Aquesta és la seva preocupació actual. No es tracta d'un tresor, però s'hi assembla. Un tresor que en principi no necessita de plànols perquè les fites, tot i estar a la mar, són clares.

– I si no puc anar a cercar aquell paquet que dipositat a les profunditats del caló?

Aquell paquet va ser a llarg de cinquanta anys com una assegurança de vida que mai va haver de mester.

A qui dir-ho?, com dir-ho? Contar els detalls? Els perquès? I si ho feia saber als Civils? Han estat tants d'anys de silenci....

Idò resulta que al segon any de la guerra civil arribaren un horabaixa al moll els falangistes demanant or. Era la campanya «Oro para la Patria». Tothom que tenia or havia de fer donació a la causa. Tot i que era voluntari, ai de qui no ho fes!

A canvi, rebies una creu de ferro amb la inscripció «AMO A ESPAÑA». I a l'envers, una frase llatina «ARIS ET FOCIS», altar i casa; per Déu i el país.

Moltes llegendes circularen...de què si les dones de militars lluïren durant la postguerra les joies daurades més belles. De què, si més d'un pegà grapada al cofre del tresor que havia de fer guanyar la guerra contra el comunisme i contra el veïnat.

El pare den Vicenç pegà grapada. Les embolicà i submergí a l'arenal d'aquell caló. Allà eren i serien per un si de cas. Però mai gosà a treure-les a la llum. Gràcies a Déu no ho hagué de mester i un enriquiment sobtat hagués donat a parlar. Ja de vell, son pare, li mostrà el lloc i li recomanà no tocar-les si no les havia de mester.

En Vicenç havia envellit amb aquest secret. I l'havia de confessar a algú si no volia els peixos com a únics còmplices.

11. L'ÚLTIM PIRATA

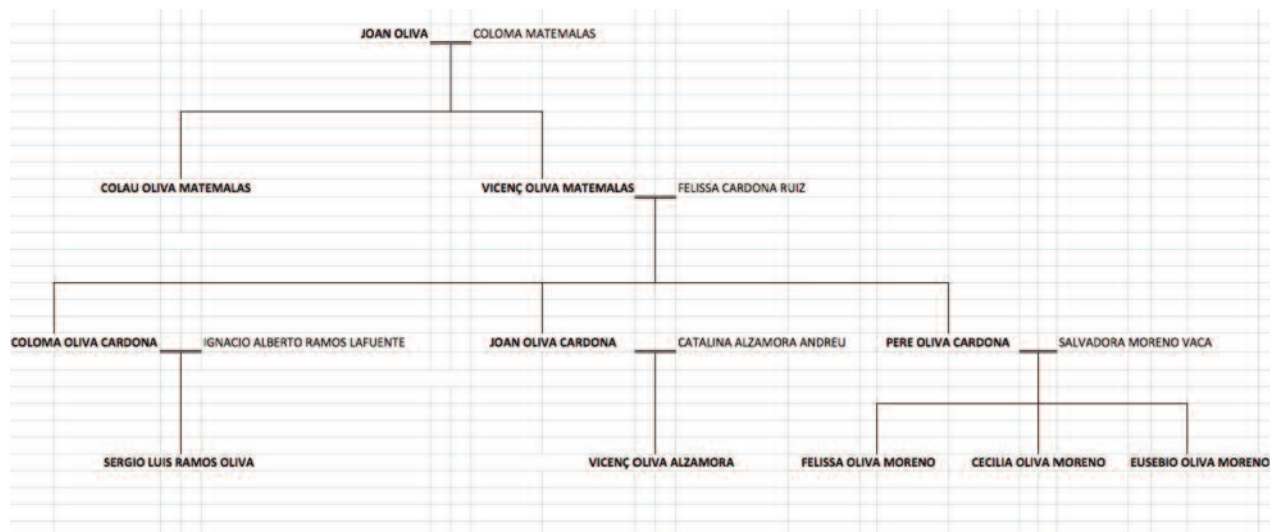
(el de l'Arc de Sant Martí)

...i el pirata estengué les ales, quan pensava que els seus amics l'havien traït, però res més lluny de la distància obliqua de la traïció dintre de l'Atles portàtil. L'egolatria havia emblanquinat els llençols de l'oblit i el pirata es disposava a salpar sense deixar d'atendre a les belles damiselles a cops de canó que anunciaven la partida. L'arc de sant Martí lluïa, això volia dir que totes les possibilitats de l'amor es mostraven a prop del moll, just darrera el Faralló, servides en safata de plata.

No sabia si podia copsar tanta felicitat, després de les entrevistes sobre periodistes i esportistes, després de tant d'anunci de COVID que ja no ens ve de nou, després de parlar del seu dubtós nom, si corsari, si pirata...el nostre protagonista va sentir una olor nova, una flaire encisadora que el portava més enllà de ses Costellades, més cap aquí de sos Sastres. La intel·lectualitat no l'havia traït, tot formava part del paradís, les enzimes vencerien els astres del cel, el vestit de bordons empolainava la lluna lorquiana, i la casaca vermella li queia que ni pintada a l'últim pirata. Més enllà dels confins d'aquesta terra... més enllà del Cap Vermell.

Arbre genealògic dels Oliva

Conversa amb...
Pere Oliva Cardona

Quedam per a veure'ns al cafè des Moll amb Pere Oliva Cardona, fill de Vicenç Oliva Matamalas, el «Corsari Groc». Darrerament s'ha parlat molt sobre el seu pare i en Pere, en representació de la família, vol expressar el seu malestar per alguns escrits que els malmenen i donen versions viciades sobre fets dels quals el «Corsari» n'és protagonista. Al llarg de l'entrevista, amics i coneguts, s'hi afegeixen a la rotllada convertint-la en una tertúlia. Confiam haver donat satisfacció a la família Oliva Cardona.

—Pere, sé que voleu posar els punts damunt les is.

—Sí. El primer que vull dir és que no sabem a que ve aquesta dèria sobre mumpare, sembla que qui més hi diu és el que menys en sap. No haguera costat gaire anar a parlar amb ell abans d'anar amollant burrades.

—Be, això d'anar a veure ton pare... —és en Climent «*Païò*» qui intervé, acabat de seure's— encara me'n record quan jovenet venia a ca teva a cercar-te, si el veia al portal més de dues vegades girava cova per no topar-me'l.

—Per exemple?

—Hi ha la història del naufragi. Al 1941 embarrancà un iot a la Caleta i el padrí va ésser el primer que l'avistà, la tripulació, que parlava estranger, no volgué ésser socorreguda i tocà el dos, el padrí va anar al «cuartelillo» i a les poques hores una munió de guàrdies civils i policies trescaven per damunt les penyes i al iot a la recerca de no se sap què. L'endemà el feren comparèixer al quarter i el tractaren com si estigués al cas i fos el culpable. Com el iot quedà abandonat molt de temps hi va anar i agafà quatre estris, encara guardam una brúixola. Qualque fantasiós féu corre que hi tenia un tresor amagat.

—El teu pare és tot un personatge, això no ho negaràs.

—Però les coses s'han de posar al seu lloc. Quan el conco Colau va desaparèixer en el naufragi del *Cala Mesquida* per mumpare va esser una glopada mala d'empassar. Pensa que, a més de germans, eren inseparables. Mai l'havia vist plorar fins el dia que ens donaren la notícia. Anar-se'n per la Tortuga va esser la manera de passar el dol. No s'hi va quedar gaire, mumare aviat el féu tornar.

—Es «Corsari» és un romàntic... —intervé en Tòfol Garí.

—Aquesta és una altra. Mumpare anava al Matzoc a guanyar-se les sopes, havia de mantenir la família i si hi havia peix s'hi quedava per aprofitar la xida. Vaja pardalada! Anar al Matzoc a fer-se el místic. I tots aquests que se les donen de psicòlegs i escriuen beneitures sobre si pensa així o aixà, més els valdria s'ocupassin de ca seva.

Intervé en «*Crispin*», sempre disposat a ficar cullerada. —Sou rarets, Pep, no ho pots negar. Mira la darrera del teu nebot Sergio Luis.

—La dona m'ha dit cosa, però no en se el net —amb cara de pomes agres en Pep.

—El teu nebot i la que hi ha darrera el taulell per lo vist surten plegats i d'amagat, i na Catalina de can «*Olot*», que ho sabia, escriví per s'internet una història on donava a entendre sa relació. No, si «n'«*Olot*» filà prim, a s'escrit si substitueixes «me sents» per Sergio Luis i «te escolt» per Maria la relació queda al descobert. De tot d'una ningú hi va caure però, des de que es descobrí, internet en va ple. El cabreig d'en Sergio Luis ha estat monumental i ja té bitllet per venir, i na «*Clenxa*» agafà pel monyo a na «*Olot*»...

—Ara sé perquè ve es nebot, però no veig que hi té a veure amb sa família. I *voltrus*, jo em pensava que éreu *seriosus* i que abans de publicar res vos hi miràveu, però veig que sou com tots, sa qüestió es afegir llenya al foc...

—Ens sap greu Pep. *Noltrus* publicam el que ens envien, els darrers responsables són els autors, de totes maneres procurarem filar més prim.

—Més vos convé.

CAP VERNELL

Biblioteca Digital / 49

